

lower lifeforms

Lower Lifeforms er en hyldest til de livsformer, vi mennesker opfatter som laverestående, og til materialer, som vi normalt anser for at være urene og værdiløse. Udstillingen udfolder sig som en fabulerende underverden af dæmoniske væsener, antropomorfe insekter, forstørrede vandorganismer og biofuturistiske bybilleder beboet af skimmelsvampe. Men selvom de ved første øjekast ser ud til at portrættere ikke-menneskelige entiteter, afspejler Lower Lifeforms i høj grad os mennesker, og de mere eller mindre sympatiske tilbøjeligheder, der kendetegner vores art – og den tid vi lever i.

Udstillingen indeholder både tidligere og nyproducerede skulpturer og installationer. Dertil kommer en række tegninger, der fungerer som en form for billedligt netværk, som spejler gennemgående motiver, figurer og organismer, og skaber forbindelse mellem de forskellige udstillingsrum.

Silas Inoue, Forecaster 2023. Foto af Jacob Friis-Holm Nielsen

Silas Inoue, *Lichen* 2023. Foto af: Horsens Kunstmuseum

Lower Lifeforms tager sin begyndelse på museumsbygningens facade, hvor et farverigt neonskilt lyser op. Skiltet forestiller fem organiske figurer, som henter inspiration fra forskellige typer af lav – men som også minder om bogstaver, der i forening skaber associationer til det engelske ord 'lover'. Lav er en sammensat organisme, der består af en svamp, som lever i et symbiotisk forhold med en grønalge. Mens alger trækker energi fra sollys (fotosyntese), lever svampe af andre (levende eller døde) organismer. Det gør lav til et eksempel på symbiose mellem arter af radikalt forskellig natur. Skiltet kan ses som en hyldelse til denne form for dobbeltorganisme – samtidig med at det hentyder til storbyliv, reklamer, sexbutikker og kødelig tilbudsjagt.

I Silas Inoues virke er svampe et tilbagevendende interessefelt. I udstillingens første rum møder man værker fra serien Infrastructure, der kan ses som en analogi til befolkningstilvæksten i byerne. Inoue har arbejdet på serien siden 2015, efter en oversvømmelse i hans atelier, hvor adskillige værker blev angrebet af skimmelsvamp. Serien består af små, skulpturelle biotoper, udført i organiske og syntetiske materialer, hvor skimmelsvampe har fået lov til at bosætte sig. Svampene breder sig hen over skulpturerne som individer i et mikrokosmos, og er ligesom os mennesker i konkurrence om plads og ressourcer. På toppen er der placeret respirationssystemer udført i bronze, som forsyner svampene med ilt, og samtidig sørger for, at sporer ikke trænger ud i virkeligheden.

Silas Inoue, Infrastructure 2020. Foto af: Jacob Friis-Holm Nielsen

I rummet ved siden af svampeværkerne er der også en form for sameksistens på spil. Et syv meter langt grillspyd er placeret i en fedtbakke fyldt op med brugt fritureolie fra McDonalds. På spyddet er en række vidt forskellige skulpturer blevet spiddet. De forestiller retter, som ser ud til at blive serveret fra et fusions-køkken mellem øst og vest, mellem natur og kultur, og som hver især bærer deres egen fortælling og materialitet. Her er et tempel bagt af peberkagedej, hvis tage er dækket af tang og pyn-tet med glasur og kompeitou (en form for japansk krymmel), en sukkerglaseret gople, et ulvehoved med burrer, mudder og filt, en fransk kartoffel af smeltet mikroplast drysset med saltkrystal-ler, en puppe af isomalt og plastik, samt en flagermus fremstillet i fedt tilsat hvidløg og smagsforstærkere. I værket Skewer mø-des de idéer, materialer og betydninger, som ligger til grund for skulpturerne, i en løbende udveksling af lighed og forskellighed, som med både alvor og humor stiller spørgsmål til menneskers nationalitetsforståelse, arternes overlevelse og fremtidens føde-vareforsyning.

Silas Inoue, Skewer 2022. Foto af Jacob Friis-Holm Nielsen

Det centrale udstillingsrum er hjemsted for et ubestemt væsen, som bader i et kæmpestort egetræskar. Væsenets krop er skabt af plastslanger og nye og brugte udstødningsrør fra biler og motorcykler. En bevægelsessensor aktiverer en tågemaskine placeret i væsnets bug, der får rørene til at udstøde en hvid dis, og når disen fylder rummet og lægger sig vandoverfladen, bidrager det til at skabe en dampende, spa-agtig stemning – samtidig med at den kan opfattes som en mystisk form for luftforurening. På kanten af karret er der placeret et udvalg af planter, der bidrager til fornemmelsen af luksuriøs wellness, og mindre skulpturer, der forestiller figurer, som ofte går igen i Inoues værker. På den ene side kan man se væsenet i karret som en skikkelse, der er blevet født af verdens fossile industrier, og som er udstyret med sin egen, egenrådige agens, og et dertilhørende prangende selvbillede som den på greenwash-agtig vis plejer i karret. På den anden side kan man forestille sig, at væsenet er ved at gennemgå en form for renselse eller genfødsel, hvor det vil lykkes med at gøre sig fri af de fossile brændstoffer, der har skabt det.

Ved siden af det monstrøse Wash støder man på en anderledes minutiøs kriblekrablen i form af værket Silur, der forestiller to tusindben af bronze, som sidder sammenrullet på et bananblad. Tusindbenet er et forhistorisk dyr, der stammer tilbage fra den geologiske periode Silur, som foregik for 443-417 mio. år siden. Tusindbenet var blandt de første dyr der koloniserede landjorden, og forskellige tusindbensarter lever stadig de fleste steder i verden, hvor de særligt i skovene udgør en vigtig rolle for kompostering af blade og andet dødt, organisk materiale. Værket refererer til ældgamle traditioner for at anskue tiden nonlinear, samtidig med at det forholder sig til de organiske cyklusser, som gør sig gældende i ethvert økosystem.

Silas Inoue, Wash, 2023. Foto: Jacob Friis-Holm Nielsen

I det bagerste udstillingsrum er samspillet mellem forstørrede og mikroskopiske motiver lige så iøjnefaldende. På et stativ af rustfrit stål står en kæmpestor aluminiumsmønt, mens der fra loftet hænger et lille, skrøbeligt bur af træ og bambus. Inde i buret har en sukkerblomst åbnet sig, som om den venter på at blive bestøvet af insekter, der vil kunne trænge ind til den gennem burets mange sprækker, og hullerne i de fintmaskede net, der hænger ned foran det som et gardin. Det sukker, som blomsten er lavet af, vil ligesom støvdragerne af rigtige blomster tiltrække bestøvende insekter – men i modsætning til den bestøvning, der typisk foregår mellem blomster og bier, bidrager blomsterskulpturen med sit infertile sukker ikke til nogen form for reproduktion i naturen. Over blomsten er der installeret en lampe, som er med til at styrke følelsen af klaustrofobisk indespærring og kontrol, men som også lyser værket op, og virker tiltrækkende på de insekter, der drages mod lys. Skulpturen omhandler livets fremdrift, fra et menneskeligt såvel som et ikke-menneskeligt perspektiv, hvor formering og symbiose går hånd i hånd med fortæring og opløsning. Som menneskelige beskuere må vi se os delvist forment adgang til blomsten; selvom sukkeret tiltrækker os, ligesom

nektar tiltrækker insekterne, er vi nødt til at nøjes med at betragte den gennem burets og gardinets smalle sprækker, der minder om en form for peepholes, og nærmest placerer os, der beskuer det, i en voyeuristisk position i forhold til værket, og de processer omkring sex, formering og symbiose, som foregår i det fri.

Et af de nataktive insekter, der netop drages mod lys, er at finde i mønten ved siden af buret. Møntens bagsidemotiv forestiller en natsværmere fanget i en lampe noget lig den, der hænger inde hos blomsten i buret. Motivet er inspireret af den selvdestruktive tendens, det er for bl.a. natsværmere at lade sig drage mod menneskeskabt, kunstig belysning. Der findes endnu ingen videnskabelig forklaring på, hvorfor natsværmere styrer så ufortrødent mod den lyskilde, der ofte ender med at slå dem ihjel. En teori går på, at nataktive insekter som disse bruger månen og stjernerne til at navigere efter, og at de evolutionært set ikke er udviklede til at kunne skelne mellem kunstig og naturlig belysning. En anden teori bygger på, at kønsmodne hunnatsværmere udskiller en svag lyskilde, og at hannerne derfor fejlagtigt tror, at det kunstige lys stammer fra hunner. Hovedpointen med motivet er, at vi ikke rigtigt kan forklare, hvorfor natsværmere gør, som de gør – på samme måde som vi ikke kan forklare, hvorfor vi mennesker drages mod at leve på måder, der fører til vores endeligt.

Møntværket Bond er blevet til i en proces, der kombinerer male- riske og skulpturelle arbejdsmetoder. Hver enkelt del af motiverne på for- og bagside er først blevet formet af mindre voksklumper, og siden tilføjet på en voksplade med hænderne. Dernæst er vokspladerne blevet placeret i støbeforme og støbt i aluminium. Møntens to sider er støbt hver for sig, hvorefter de er blevet svejset sammen ved hjælp af et rillet bånd, der udgør møntens kant.

Silas Inoue, Bond 2023. Foto af Jacob Friis-Holm Nielsen

Motivet på forsiden viser en form for havgudinde, der poserer som i en reklame, men hun lader sig begære af de forskellige organismer, der har rettet deres opmærksomhed mod hende, eller allerede har suget sig fast til hende. Vi ser også, at gudindens arme bliver til alger, der stiger mod himlen i en vækstagtig bevægelse. Det symboliserer tiltrækningskraft og symbioser, men er også samtidig en allegori over økonomiske afhængighedsforhold. I sin helhed kan Bond ses som en skildring af, hvordan konkrete og abstrakte begreber som penge, begær, vækst og entropi i dag er smeltet sammen, og hvordan vi som moderne mennesker er underlagt denne sammensmeltning.

Med Lower Lifeforms har Silas Inoue (f.1981) skabt et univers, hvor analytisk tænkning spiller sammen med mere intuitive fornemmelser af verden, og hvor det poetiske og det videnskabelige er fælles om at danne udgangspunkt for nye måder at belyse emner som bevidsthed, evolution, økologi, økonomi, forbrug og globalisering.

Silas Inoues virke er præget af kontraster og flertydigheder, både når det gælder størrelsesforhold, og når det kommer til valg af materialer og tematikker. I overdimensionerede skulpturer såvel som detaljerige tegninger og levende mikrokosmosser forenes det traditionelle med det mere ukonventionelle; klassiske materialer som papir, træ og bronze møder plastik, sukker, fritureolie, skimmelsvampe og andre levende organismer i et multifacetteret univers, der bærer præg af en tilgang til naturen og teknologien, som er ladet med humor og umiddelbarhed. En stil, kunstneren selv beskriver som quasi-asiatisk, med reference til sit halvt østlige, halvt vestlige ophav.

Inoues værker har været udstillet dansk og internationalt, bl.a. hos Ulterior Gallery i New York City, Sonje Art Center i Seoul, CAPC i Bordeaux, Bornholms Kunstmuseum, Aarhus Kunsthall, Arken, Gl. Holtegaard og Sorø Kunstmuseum. Det er muligt at læse mere om kunstneren på hans hjemmeside: www.silasinoue.com.

Udstillingen Lower Lifeforms på Horsens Kunstmuseum er gavnligt støttet af Knud Højgaards Fond, 15. Juni Fonden, Augustinus Fonden, Statens Kunstfond, Statens Værksteder, Grosse-rer L. F. Foghts Fond, Beckett Fonden, Familien Hede Nielsens Fond, Overretssagfører L. Zeutens Mindelegat og Insero Horsens.